

ותן חלקנו בתורתך

מאת כ"ק האדמו"ר מרחלין שליט"א

נקודות למחשבה
והתעמקות בענייני
פרשת אמור
תשפ"א

סרקו להורדה

www.rachlin.org.il

**להצטרפות לרשימת תפוצה הוסיפו את המס'
02-6520002 לאנשי הקשר ושלחו 1.**

הערה: מאמר זה הינו תמלול של שיעור בפרשת השבוע שהעביר כ"ק האדמו"ר שליט"א.
לא הוכנסו שינויים על מנת לשמר את הסגנון המקורי.

פרשת אמור תשפ"א - סוד כבוד שמים

לעילוי נשמת הנספים באסון הכבד בהר מירון, ולרפואת הפצועים והנעדרים.

הפרשה עוסקת בהרבה מאד תחומים. אני רציתי להתייחס אליה דווקא מנקודת ראות מסוימת, מיוחדת: לפי עניות דעתי אחד המסרים החשובים בפרשה הוא כבוד שמים.

ונתחיל בזה שהכהנים צריכים להיות שלמים, שלא יהיה בהם מום. כהן בעל מום לא יכול לעבוד את העבודה, לא יכול להתקרב למזבח, להקריב קרבן. הקרבנות עצמם – אסור שיהיו בעלי מומים. נשאלת השאלה למה. אמרו חכמים: זה לא כבוד שמים שכהן בעל מום יעבוד את העבודה, ושיביאו גם כן קרבנות עם מומים – יש כל מיני סוגי מומים, קבועים ועוברים, ועוד נרחיב בעזרת ה'.

דבר שני, בסוף הפרשה יש את הסוגיה של המקלל – אותו איש "בן האשה הישראלית" שאביו מצרי, שהוא בסופו של דבר היפך מַבְרָךְ את ה' יתברך, רחמנא לצלן. ואז התברר שהעונש שלו עונש מיתה.

למה כל כך חמור? ברור, ענין של כבוד שמים. ידוע מחכמים מה שאמרו על הנביאים – שהנביא צריך לדאוג לכבוד שמים ולכבוד עם ישראל. אם הוא דואג רק לכבוד עם ישראל כמו יונה הנביא, אז זה לא טוב. אם הוא דואג רק לכבוד שמים כמו אליהו הנביא שקינא לה' ולא דאג לכבוד ישראל, זה לא טוב.

הנביא צריך לדאוג לשניהם. וזה לא פשוט, כי לפעמים יש קונפליקט, יש התנגשות בין כבוד שמים לכבוד עם ישראל. הנה למשל במדינה פה אצלנו יש חוק 'כבוד אדם וחירותו' – חוק יסוד. אין חוק 'כבוד ה' יתברך', מפני שאנשים בעולם הזה עסוקים בענייני העולם הזה, וזה מה שחקקו. בכל אופן, יש בזה הרבה שאלות עמוקות.

פגשתי לא מעט אנשים בחיים שלי שבאו לדבר אתי על כל מיני נושאים. ביניהם באו גם כאלה, הם לא רבים אבל באו, שיש להם חס וחלילה טענות כלפי ה' יתברך, בכל מיני רמות של טענות – יש

כאלה שיש להם טענה מתוך כאב, יש כאלה מתוך שברון, יש כאלה בכבוד, בכל זאת שואלים איזו שאלה אבל בכבוד ובהכנעה, וישנם גם בעזות ויותר מזה גם רחמנא לצלן. יש בין האנשים האלה שלא מבינים שום דבר בתורה.

כדי להבין את הנהגתו של ה' יתברך אתה צריך ללמוד פנימיות התורה – קבלה, חסידות ו'דרך עץ החיים', שזו הדרך שאנחנו מלמדים, שזה המשך של דרכו של רבנו הבעל שם טוב הקדוש. בלי לדעת את הפנימיות אתה לא יכול לדעת את הנהגתו יתברך בכלל.

לא רק במקרה ספציפי, גם באופן כללי אתה לא מבין את הנהגתו, מבין מעט, את מה שיש בפשט, כן – אם אדם מחלל שבת, "מחלליה מות יומת". למה? מה קרה? מה כל כך חשובה השבת? את זה אתה לא יודע. מי יכול לדעת את דברים האלה? מי שעוסק בפנימיות התורה, בסוד של התורה, בנשמת התורה, בזוהר, בכתבי האר"י ז"ל ושאר המקובלים הקדושים.

ולכן, יש אנשים עמי ארצות שיש להם טענות ומענות כלפי שמים, כי הם לא מבינים איך אבא שבשמים מנהל את העולם ומנהל את האדם, למשל שיש שלושה קווים בהנהגתו יתברך – 'קו ימין', 'קו שמאל', 'קו אמצעי': קו ימין – חסד, קו שמאל – גבורה, דינים, קו אמצעי – רחמים, מידת האמת, מידת התפארת, שיש למעלה מידת הדין, ויש את הסטרא אחרא, השיטן, הס"מ, היצר הכללי שמקטרג על הפרט ועל הכלל.

ובגלל שה' יתברך כל דבריו מעמיד במשפט – כי אם אין משפט אין שכר ועונש, וה' ברא את העולם כדי שיהיה שכר ועונש כי הוא רוצה שאנחנו נרוויח את העולם הבא שלנו על ידי ההשתדלות שלנו, ולכן יש שכר ועונש על ידי הבחירה החופשית, כל העולמות, הכל נברא בשביל הבחירה החופשית, ולכן, אם יש שכר ועונש – אז יש מידת הדין, ויש את השיטן שהוא אחראי לנסות להחטיא את הבריות, אחר כך לעלות למעלה לקטרג ולהעניש את הבריות ולקחת מהם את השפע. ככה הוא מתגדל.

מי שלא מבין את המערכת הזו ולמה זה נעשה ככה ולא אחרת, אז יכולות להיות לו חלילה תלונות וטענות.

עוד עיקרון גדול מאד שיש בתורת ישראל, זה תורת הגלגולים – שבן אדם יכול להתגלגל בדומם-צומח-חיה-מדבר הרבה גלגולים עד שיתקן את עצמו. המטרה זה לא להתגלגל בלי סוף. המטרה זה שיגיע לתיקון השלם של הנרנח"י שלו, נפש רוח נשמה חיה יחידה, את כל הבחינות האלה הוא צריך לתקן במלואם על ידי "סור מרע ועשה טוב", תורה ומצוות ומעשים טובים.

ומי שלא השלים את התיקון שלו, אז הוא הרבה פעמים מתגלגל – חוץ מאשר זה שהוא מקבל למעלה עונשים, גיהנום, כף הקלע או כל מיני עניינים, עונשים שיש שמה – הוא צריך להתגלגל, כדי לתקן את מה שהוא עוד לא תיקן ולקיים את מה שהוא לא קיים. ולכן, בלי להבין את זה אי אפשר להבין למה 'צדיק ורע לו, רשע וטוב לו', שזה בעצם התלונות והטענות של האנשים.

ולמה אם בן אדם עושה עבירה חמורה הוא לא נענש מיד? אם היינו בזמן של גילוי פנים... – זה עוד עיקרון בהנהגה: יש 'גילוי פנים' ויש 'הסתר פנים'.

אם אנחנו בזמן של גילוי פנים כמו במדבר, ובאמת באותו רגע שבן אדם מקושש עצים בשבת או מקלל חלילה כלפי שמיא – הוא נענש מיד, גם אם לא ידעו את העונש, מבררים את העונש ומענישים אותו, או כמו קורח ועדתו וכן הלאה. כל מי שעשה משהו לא בסדר – מיד נודע, מיד נענש. זה גילוי פנים.

אנחנו עכשיו בזמן של הסתר פנים עד שיבוא המשיח. ולכן יכול להיות שבן אדם רשע גדול, והכל טוב לו, הוא לא נענש בכלל. יכול להיות שהוא מקבל את העולם הבא בעולם הזה – זה עונש רציני, אבל הוא לא יודע וגם אנחנו לא יודעים. הדבר הזה גורם לתהיות בעיני אנשים.

'צדיק ורע לו' – צדיק שאינו גמור אמרו בגמרא, 'צדיק וטוב לו' – צדיק גמור. עוד דעה: 'צדיק ורע לו' – צדיק בן רשע, 'צדיק וטוב לו' – צדיק בן צדיק.

אז הנה, יש כמה בחינות בהנהגה שאם אתה לא מכיר אותם, אתה לא מבין למה הצדיק הזה ממש צדיק לגמרי ותראה מה קורה לו, כמה צרות יש לו, מה עושים לו. אז צריך לדעת את כל המערכת איך אבא שבשמים מנהיג את העולם, כדי שתוכל בכלל להביע דעה כלשהי.

חוץ מזה, בכלל, ה' יתברך הוציא אותנו ממצרים, גאל את עם ישראל ממצרים, על מנת שנהיה עבדים שלו. אנחנו עבדים שלו, ולא עבדים של עבדים. אם אדם לא מוכן להיות עבד של ה' יתברך – אז יש פה בעיה, הוא לא מקיים את מה שה' מצפה ממנו.

מי היום יכול להגיד על עצמו שהוא עבד ה'?! עבד ה' – משה רבנו עבד ה', עבד נאמן. אנחנו – מה אנו מה חיינו? כל אחד עם ה'חבילות' שלו. אבל אפילו לא יודעים את זה, לא כולם יודעים את זה שאנחנו אמורים להיות עבדים. אם נזכה אז נהיה בניס לה', בניס למקום.

מאז הבעש"ט הקדוש הוא חונך אותנו ל'עבודה של בן', לא של עבד, לא של שר, לא של מלך – של בן. אבל בן יכול להיות גם שהוא לא יודע את הגבולות שלו, כמו שקורה בטבע שיש ילד שמתחצף לאבא שלו ולא יודע את הגבולות שלו – בוודאי בדור כמו שלנו, שכתוב שבדור הזה 'חֲצֹפָא יִסְגָּא', החוצפה תעלה, תתפתח, בגלל שזה דורו של משיח, זה הדור האחרון שבאחרון, אנחנו מאד למטה, הסטרא אחרא מאד חזקה, כל המרד כלפי שמים מאד רציני, הבריור מאד קשה – מי לה', מי ליצר, הבלבל רב והאמת תהיה נעדרת 'עדרים עדרים'.

זה לא פרס שהאמת נעדרת 'עדרים עדרים', זה עונש. אם זה היה פרס, האמת היתה במקום אחד, כולם היו רואים את האמת במקום אחד, והיה קל יותר לבחור. עכשיו יש ניצוצות של אמת בכל מקום, אז הניצוץ של האמת מפתה אותך להאמין אולי שכל הדרך אמיתית. צריך לראות אם כל הדרך אמיתית, או שיש שמה כמה ניצוצות.

כמו שאתם רואים, יש עומק ועוד עומק ועוד עומק בהנהגתו יתברך. ומאיפה אנחנו יודעים את כל זה? את זה הוא גילה בפנימיות התורה וגם בפשט של התורה. אילולא היה מגלה, לא היינו יודעים כלום. אז אם נזכה נעבוד את ה' כבנים, אבל לא כבנים חצופים – כבנים שיש להם מורא מהאבא, יש להם כיבוד אב, יש להם אהבה, והכל על פי החוק של התורה, החוקים ומשפטים של התורה, לא איך שמתחשק לבן אדם.

יש אנשים שמוכנים לעבוד את ה' איך שמתחשק להם. זה לא הולך ככה. הם יכולים לנסות, אבל אחר כך שלא יבואו בתלונות. עבודת ה' היא מאד מוגדרת. זה עוד דבר שנראה משונה לאנשים – "מה אכפת לו לה' יתברך איזה מום יש לבהמה שמקריבים?" ו"למה דווקא המום הזה פוסל אותה?"

בחכמתו האינסופית של ה' יתברך הוא קבע שזה המום. הוא רוצה שאנחנו נתבטל – אהה... בהמה עם מום כזה אי אפשר להביא לפניו. אתה רוצה להביא בפניו בהמה לקרבן שהקרבן ירצה? אז בבקשה תביא את זה כמו שכתוב לפי הדרישות של שמים שכתובות בתורה. אתה יכול להתווכח כמה שאתה רוצה, אבל זה לא יעזור, התורה לא משתנה. תורת ה' תורה נצחית. אם לא תעמוד בדרישות של התורה, אז הקרבן שלך לא יכול להתקבל. וזה לטובתך. ואם היה מתקבל בטעות או משהו, זה לרעתך, זה לא לטובתך. אתה בא לפייס את המלך על ידי קרבן, אתה צריך לפייס אותו במיטב שבך.

זה גם תיקון לפגם שפגם קין. ולכן ה' יתברך לא שעה לקרבן שלו – ולשל אחיו כן. ושם התעוררה הקנאה, והוא רצח את הבל. דבר לא פשוט.

אז אם כן, ה' יתברך גם ברא את העולם, את כולנו הוא ברא. בזה אין חילוק בין בן אדם לבהמה לדומם צומח חיימדבר, עם ישראל, אומות העולם. הוא ברא את כולם. אבל הוא לא נתן את אותו תפקיד לכולם. מבחינת התפקיד אנחנו לא כולם אותו דבר: עם ישראל – תרי"ג מצוות, אומות העולם – שבע מצוות בני נח.

בתוך עם ישראל יש כהן גדול. כהן גדול זה לא כהן רגיל, שונה, יש לו מעמד אחר. לפי התפקיד ככה המעמד. כהן גדול צריך לכפר על כל עם ישראל פעם בשנה, ביום כיפור בקודש הקודשים – יש לו מעמד עליון. יש לו שמונה בגדים, לא ארבעה כמו לכהן. אההה, אז למה לא כולם אותו דבר?

הקומוניסטים רצו להגיד שכל האנשים אותו דבר וכולם צריכים להתפרנס אותו דבר. והם כמעט הפכו את כל העולם גם בשפיכות דמים כדי לכפות את התיאוריה שלהם. ובסוף זה לא הצליח, כי אנשים הם לא אותו דבר.

גם בטבע, בדומם צומח חי, לא כולם אותו דבר. האריה הוא המלך של החיות וכן הלאה. איך אומרים 'הדגים הגדולים אוכלים את הדגים הקטנים' – יש הדרגתיות, יש השתלשלות, יש מי שב'ראש', מי ב'תוף', מי ב'סוף'.

גם בנשמות, יש בן אדם שהוא נברא להיות מנהל גדול ויש בן אדם שהוא נברא להיות פועל – זו היכולת שלו וזה התפקיד שלו, וגם אם תביא לו השכלה גדולה אולי הוא לא ישיג אותה ואולי הוא לא יצליח, כי לזה ה' ברא אותו, לענין הזה. גם האצבעות בידיים לא אותו דבר.

אז צריך לנהוג בכולם בכבוד. אבל זה לא אומר שכולם אותו דבר ולכל אחד אותו תפקיד ואותה אחריות ואותו עומס – לא.

אז אי אפשר להתווכח עם איך שה' ברא את העולם, ואי אפשר להתווכח איך ה' מנהיג את העולם. וכל מה שה' ברא – ברא לכבודו. ויש פה ענין גדול מאד של 'כבוד שמים' שבא לידי ביטוי בפרשה שלנו.

לא יודע אם אתם יודעים, אני במקצועי מורה לחינוך מיוחד, מורה לילדים בעלי מוגבלויות חמורות. כל השליחות שלנו זה לקדם את הילדים האלה. עבדתי עשרים שנה עם ילדים כאלה ועם נערים כאלה במשרד החינוך, וכל המטרה שלנו זה לקדם אותם, לנסות כביכול להפוך אותם לכמה שיותר נורמלים, מה שאפשר. ישנם ילדים עם מוגבלות שכלית, נפשית, פיזית, מאה אחוז נכות – הכל. אתה לוקח את התלמיד ואתה מנסה להעלות אותו. אתה מתייחס אליו באהבה ובכבוד אין סופיים ובסבלנות אין סופית ונותן את כל הנשמה כדי לעזור לו, כדי שיהיה לו יום נעים, כדי שיהיה לו טוב.

והנה באה התורה ואומרת שבעל מום לא יקריב קרבן. כהן בעל מום, אסור לו להקריב קרבן. וגם קרבן שיש לו מום – הוא לא ראוי.

כשאתה מנסה להשוות את הדבר הזה, על הרקע הזה שאני מדבר על הילדים האלה, שהם לא זכו להיוולד בשלמות – אז יכולות להיווצר אצל האדם כל מיני שאלות: "מה, ה' יתברך לא אוהב את האנשים שהם בעלי מום? למה הוא עושה להם דבר כזה? האם יש רחמי שמים או לא?" וכן הלאה. אין סוף של שאלות כואבות וקשות.

מובן שאין שום דבר שבא בטעות. השגחתו יתברך לא טועה. גם אם ילד, לא עלינו ולא עליכם, בזמן הלידה לא מקבל חמצן למוח ואז הוא נפגע והוא נולד כילד עם CP, שיתוק מוחין, הוא יסבול מזה כל החיים – כן, בטבע יכול להיות שזו טעות של האחות המיילדת, יכול להיות שהיתה הפסקת חשמל, יכולים להיות כל מיני דברים – אבל הכל בהשגחה משמים, הכל מדויק. זאת אומרת שאותה

הנשמה הזו נשלחה לכאן ויש לה מסלול מיוחד משלה, כולל הרבה סבל, כולל גם כן תיקונים שהיא צריכה לעבור. אולי ילד כזה פטור מהמצוות, כי אם נפגעת גם היכולת השכלית אז הוא בחינת 'שוטה', הוא פטור מהמצוות.

אז למה הוא בא? הוא בא לכאן אולי לכפר על עצמו, על גלגול קודם, כמו שדיברנו מקודם על הגלגולים, מי יודע את החשבון למעלה, למה הוא היה צריך להיוולד ככה? אולי הוא בא לכפר על הדור? בטוח הוא בא לכפר על הדור, כי כל האנשים כמונו שעסקנו אתם – הוא זיכה אותנו לעשות חסד, חסד אמיתי, כי אתה לא מצפה לקבל ממנו שום תמורה, אתה נותן את הנשמה לעזור לו. אז הוא מזכה את הרבים, ואין לו שום חובה, שום חטא, כי הוא פטור מהמצוות.

אז הנה, איך על ידי קושי לא קטן הבן אדם הזה, הנשמה הזו באה לפה לעבור תיקון, אולי לזכות את כלל עם ישראל, את כלל העולם. נכון שלילד עצמו אולי זה לא מובן, להורים בטח זה לא מובן, וזה כואב וזה קשה – אבל זה הכל בידי שמים והכל ברחמים.

איך אנחנו יכולים להגיד על דברים קשים שהם ברחמים? כי ככה כתוב. ולעתיד לבוא יראו לנו בשמים, כל אחד אחרי מאה עשרים שנה, למה הוא היה צריך לעבור את התיקון הזה, גם נניח הילד המוגבל – למה ההורים היו צריכים לעבור את המסע הזה עם הילד הזה. יש הורים שהם ממש מודים לה' שזכו לילד כזה כי הוא שיפר אותם, הוא העלה אותם. אומרים את זה בעצמם, שמעתי.

וככה כל סוגי הצרות. והעולם הזה מלא בצרות, מלא בצרות וכאבים וקשיים. ובסופו של דבר עד תחיית המתים תשעים ותשע נקודה תשע וכו' אחוז של האנשים נפטרים. נכון שכמה נכנסו חיים לגן עדן, אבל הם לא הרבה...

אם כן, אין לנו באמת יכולת להבין הכל, אבל יש לנו יכולת להבין חלק. וכל מה שאני מלמד כרגע, זה כדי שירבה כבוד שמים – שאנשים שאין להם ידיעה על הנהגתו יתברך, וכן רוצים לשמוע כי כן מאמינים שיש בורא עולם, וכן מאמינים שבורא עולם הוא טוב ומיטיב לכל – רוצים להבין למה הם סובלים, למה הילדים שלהם סובלים, וכן הלאה.

אם כן, בכל זאת נשאלת השאלה: אז למה בעל מום לא יכול להקריב קרבן?

הענין הוא כזה: שה' יתברך הוא מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא וכליל השלמות. במקום המקודש ביותר בעולם, שזה בית המקדש בירושלים – צריכה להיות שלמות. בנוהג שבעולם גם מלך בשר ודם, להבדיל אין סוף הבדלות, דואג לשים לו שומרים שנראים טוב, גיבורים, חזקים, יפים. זה מאז ומעולם, ככה העולם נוהג. זה לא אומר שאותם בעלי מומים הם לא בסדר ואין להם מקום והם לא שווים. לא. יש להם מקום במקום שלהם, בענין שלהם. בענין הזה זה לא מתאים – כמו שלא כל אחד יכול להיות טייס ולא כל אחד יכול להיות חייל קרבי, מה לעשות. יש אנשים שכן, יש אנשים שלא יכולים לעמוד בזה.

ככה גם כן במלכותו יתברך – יש ויש משרתים. וגם בשמים, אל תחשבו שכל המלאכים אותו דבר. לא. יש מלאך שר הפנים, אחראי על כל המלאכים, ויש מלאכים יותר קטנים, ויש משרתים יותר קטנים, ויש משרתים יותר קטנים. יש הדרגתיות, ויש מדרג של תפקידים ושל חשיבות. וכל אחד – בעולם מתוקן על פי "לתקן עולם במלכות שדי" – כל אחד יהיה במקומו ויעשה את תפקידו ויקבל את שכרו המתאים לו. ואין מקום לקנאה, ואין מקום לתימהון, ואין מקום לשאלות לא ברורות. כרגע יש הרבה מקום לכל השאלות, מפני שאנחנו ב'הסתר פנים'. גם על מה שאני מסביר יכולים להגיד: "מאיפה הוא מביא את זה? אני לא רוצה לשמוע". ודאי, הבחירה לא מתבטלת. אבל מי שרוצה לשמוע – אז הנה, הוא קיבל קצת קצה חוט להבין את הדברים האלה.

מה שפוגע באדם זה הרגשי נחיתות שלו. גם אומות העולם, קשה להם להבין למה ה' יתברך בחר בעם ישראל. ולכן זה אחד הסודות, אולי השורשיים, של האנטישמיות, שהם מקנאים בעם ישראל –

למה העם הנבחר? למה עם סגולה? לא משנה שה' יתברך בחר בנו כי אנחנו בחרנו בו, וקיבלנו את התורה "נעשה ונשמע". וכשהוא הציע את זה לאומות הם לא רצו לקבל את התורה. אם היו מקבלים את התורה, אז הם יכלו להיות העם הנבחר. אז זה נשכח. ובכל זאת בן אדם הוא בן אדם, ובן אדם נפגע – למה המזל שלו לא טוב? למה הוא יצא ככה ולא אחרת? הוא רצה להיות יותר מוצלח, הוא פחות מוצלח. כל אחד והכאבים שלו. והכאבים הם כאבים, כאבים קשים.

אבל כמו שאמרתי בתחילת השיעור, אנחנו עבדים של ה'. עבד נכנע לפני אדונו. אם נִפְגַע ונקבל כל מה שה' שולח מאהבה ומיראה ובהכנעה – אז נעלה לדרגה של 'בנים'. וגם שמה צריך, כמו שאמרתי, לכבד ולהיכנע וכן הלאה.

גם מה שהזכרתי בהתחלה, בענין האיש שקילל במדבר, ה' ירחם, הבן של הישראלית – הוא חשב שבגלל שאמא שלו משבט דן הוא יכול לתקוע את אהלו במחנה דן. הוא הגיע למחנה דן, ומחנה דן אמרו לו: 'אתה לא יכול, כי אמא שלך באה ממחנה דן אבל אבא שלך מצרי, אז אתה לא שייך לשבט, כי השבט זה על פי האבא'. אז הוא הלך למשה רבנו. והוא חשב שמשה רבנו יפסוק לטובתו. בהשגחה פרטית, משה רבנו הוא זה שהרג את אבא שלו המצרי עוד במצרים – "ויפן כה וכה וירא כי אין איש ויך את המצרי", כי המצרי הזה עשה מעשים רעים מאד. והמצרי הזה הוא אבא של הבחור הזה, המקלל, שהוא בא במרמה, ואמו לא ידעה שזה מצרי, חשבה שזה בעלה. והוא התוצאה של המרמה הזו. עכשיו הוא בא למשה רבנו, ומשה רבנו אומר: 'נכון, הדין עם שבט דן. אתה לא משבט דן'. ואז אומרים חכמינו שהוא יצא, ואז הוא נכשל וקילל את ה', ה' ירחם. נִקְבַּאת ה'. אז יש הלכות, ממנו לומדים הלכות איך מתבצעת העבירה הזו, רחמנא לצלן, ומה העונש.

מה הפריע לו? הפריעו לו רגשי הנחיתות שלו שהוא לא יהודי גם מאבא גם מאמא, ושלא נותנים לו את המקום שהוא חשב. זה קורה לכל אחד מאתנו אגב, בכל מיני תחומים, בכל מיני רגעים בחיים – שרוצים משהו ולא מקבלים. מה עושה יהודי כשר, עבד ה', שמקבל משהו שהוא לא רוצה או רצה משהו וקיבל משהו אחר? הוא אומר: "אבא יודע, אבא צודק. אני טועה הוא צודק".

ירבעם בן נבט איבד, הפסיד את העולם הבא שלו, כי הוא רצה להיות בראש – "מי בראש?". הוא חשב שהוא צריך להיות בראש, וה' יתברך חשב שבן ישי בראש, אז הוא לא קיבל. אדם הראשון הסתבך במה שהסתבך, כי לא שמר על מה שה' אמר – לא לאכול מעץ הדעת.

אם כן, מתחילת הבריאה ועד סוף התיקון כל הנסיונות אותו דבר: האם אנחנו נשמע בקול אבא שבשמים וניכנע – גם כשלא מתאים לנו וגם כשלא נראה לנו, וגם כשזה כואב לנו וגם כשזה פוגע בנו וגם כשזה מבלבל אותנו, או לא ניכנע? אם ניכנע – נהיה עבדים שלו, טובים ונאמנים, כמו משה רבנו. אם נעשה את זה גם מאהבה – נזכה גם להיות 'בנים' כמו שצריך. זה כל הענין.

ולכן אמרתי מההתחלה שהפרשה הזו עוסקת בכבוד שמים.

ועכשיו ישאל השואל: "מה ה' יתברך, שאין לנו בו תפיסה והשגה כלל, צריך כבוד?" שאל אותי מישהו השבוע. באמת ה' יתברך לא צריך כבוד, הוא לא צריך כלום. הוא כליל השלמות, ככה נמסר לנו.

אלא זה מבחינת 'כבוד רב'. למה צריך לכבד את הרב? הרב צריך כבוד? אם הוא רב אמיתי, הוא שונא כבוד. כבוד, כשמקבלים כבוד, ומי שהוא באמת צדיק – הוא לא יכול לסבול את זה, כי הוא יודע את מרת נפשו. וגם כל היום מכבדים אותו, אז מה זה משנה? כבר מכבדים אותו, זה כבר לא... זה כמו שבן אדם, להבדיל, כל היום יאכל גלידה. נו, בסדר, בסוף הוא לא מתלהב מהגלידה. אז אדם שכל הזמן מכבדים אותו, אם הוא קצת מתוקן – זה כבר לא עושה לו שום דבר. ההפך, זה מכביד עליו, מה מכבדים אותו?

אז למה אנחנו צריכים לכבד את הרב? – כי אם לא נכבד את הרב, איך נלמד ממנו? איך נקבל ממנו מוסר? איך נקבל ממנו דרך?

למה צריך לכבד את אבא ואמא? איזו שאלה, לא תכבד את ההורים – מה אתה? מי אתה? באיזה מצב אתה? איפה התיקון? על אחת כמה וכמה וכמה בשביל התיקון שלנו כדאי לנו לכבד את מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא. זה לטובתנו. הוא לא צריך את הכבוד שלנו.

ואותו איש שקילל, האיש המקלל, ושסקלו אותו. בזה נפתרה הבעיה, אתם חושבים? הוא עולה לשמים, בית דין של מעלה צריך להתעסק אתו, ה' יתברך צריך להתעסק אתו. זה לא איזה מאורע משמח. זה לא איזה... בשמים שמחים כשמישהו נהיה צדיק, מזה שמחים בשמים, לא כשמישהו נהיה רשע וצריך להעניש אותו. ואם הוא מת, בסדר יש עדיין את הנשמה שלו שצריך לטפל ולהחליט מה לעשות אתה – יש לה חלק לעולם הבא? אין לה חלק לעולם הבא? יש לה גלגול? אין לה גלגול? יש שמה ניצוצות שצריך לתקן? או אין שום ניצוצות שנשארו? הרבה 'כאבי ראש', כמו שאומרים, הרבה כאבים. "בכל צרתם לו צר" – מתי שלנו רע גם לה' יתברך רע. זו לא מטרת העולם. מטרת העולם היא להיטיב לנבראים. אבל אם אדם לא יודע את הגבולות, לא יודע את מקומו ואת מיקומו, ועוד עושה כזו עבירה, אז ודאי שהוא צריך לקבל את העונש שמגיע לו. ואולי יהיה לו תיקון, אולי. אולי הוא יעשה תשובה, אולי לא.

ולכן הפרשה שלנו עוסקת בענין כבוד שמים – שנבין כמה חשוב כבוד שמים, שכן אדם לא ירגיש בנוח בגלל שהוא מרגיש שהוא הבן של ה' יתברך, כמו משה רבנו אחרי שהקים את המשכן – הוא לא נכנס כבעל הבית, הוא עמד והוא חיכה שה' יתברך יקרא לו. מי אמר שאם הוא הקים את המשכן ועשה את הכל, מי אמר שזו זכותו להיכנס פנימה ולנהל את העניינים? עניו מכל אדם! גדול הנביאים! אין כמו משה רבנו, בוא נלמד ממנו משהו – כבוד שמים, הוא ידע את מקומו. אסור שהקרבה והאהבה תקלקל את השורה, כמו שאומרים.

ה' יעזור שכולנו נזכה לכבד את ה' יתברך על פי התורה כראוי ונהיה צדיקים ונעשה נחת רוח!

לחיים, לחיים, לחיים!

שבוע טוב ומבורך!

שבת שלום ומבורכת לכל בית ישראל.